

Daniels Bog - Nummer Et Hundrede og Seksogfirs

Paniums løfte: Den endelige besegling og åbenbaringen om midnatsråbet

Jeff Pippenger

2024-04-16

Ved Panium, som var Cæsarea Filippi, hvilket er vers tretten til femten i det ellefte kapitel i Daniels bog, hvilket er den historie, hvor de republikanske og protestantiske horn opfylder gåden om at være den ottende, som er af de syv, hvilket er den historie, hvor Guds segl for bestandig indpræges på de hundrede og fireogfyrre tusinde, og historien om budskabet om Midnatsråbets ankomst, gav Kristus et løfte til sit folk i de sidste dage.

Og jeg siger også dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed; og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16,18-19.

Beseglingens periode, som begyndte den 11. september 2001, da New York Citys mægtige bygninger blev lagt i ruiner, og som ender ved den snart kommende søndagslov, var tilrettelagt af Alfa og Omega. Den allersidste del af perioden gentager den allerførste del af perioden. Den 11. september 2001 ledte Herren sit folk tilbage til de gamle stier, hvor de blandt andre sandheder opdagede de „syv tider“, ligesom det blev fundet i kong Josijas dage. Den sildige regn begyndte da at dryppe, og en prøvelsesproces, som frembragte en adskillelse af to klasser af tilbedere, begyndte.

Til opfyldelse af Habakkuk kapitel to blev de to hellige tavler opdaget og blev et symbol på denne historiske periode. Lige så betydningsfuldt begyndte „striden“ i Habakkuk kapitel to mellem metodologien linje på linje, som er den sene regns metodologi, i modsætning til den frafaldne protestantismes metodologi, som gradvist var blevet antaget af adventismen med begyndelse i oprøret i 1863.

Jesus lovede, at Han ville give sit sidste-tids-folk »nøglerne til Riget«, og dermed henviser Han til den rette bibelske metode, som indeholder de nødvendige profetiske nøgler til at genkende, fastslå og forkynde Midnatsråbets og Høje Råbs budskab.

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Genløser ved at fordærve deres vej for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Idet de nærmer sig afslutningen på denne jords historie, tiltager deres kundskab om Kristus og om de profetier, der angår ham, i høj grad. De er af uendelig værdi i Guds øjne; for de er i enhed med hans Søn. For dem er Guds ord af overvældende skønhed og herlighed. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Læren om inkarnationen er omgivet af et mildt strålende skær. De ser, at Skriften er nøglen, som åbner alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som har været uvillige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil være ude af stand til at forstå gudsfrygtens hemmelighed, men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i

Guds lys.“ The Southern Watchman, 4. april 1905.

De, der er repræsenteret ved Peter, og som er de hundrede og fireogfyrre tusind, er dem, der tager imod det laodikeiske budskab, som ankom den 11. september 2001, og som nu bliver gentaget siden juli 2023. Det laodikeiske budskab, som ankom i 1856, var den forøgede kundskab om de „syv tider“, og når Kristus fører de døde ben sammen, og derefter bringer dem til live, overgår de fra den tredje engels laodikeiske bevægelse til de hundrede og fireogfyrre tusinds filadelfiske bevægelse. Denne overgang tilvejebringes ved Kristi Ord, for de helliges ved Hans Ord, og Hans Ord er „sandhed“, og Hans Ord er „nøglen“, som oplåser Hans Ord.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har sat foran dig en åben dør, som ingen kan lukke; for du har kun ringe styrke og har holdt fast ved mit ord og har ikke fornægtet mit navn. Åbenbaringen 3:7–8.

Metodologien »linje på linje« er den nøgle, som Kristus lovede sit endetidsfolk i kampen ved »portene«. En »port« er en kirke.

Da vågnede Jakob af sin søvn, og han sagde: Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke. Og han blev grebet af frygt og sagde: Hvor frygtindgydende dette sted er! Dette er intet andet end Guds hus, og dette er himlens port. 1 Mosebog 28:16, 17.

Slaget ved portene repræsenterer de religiøse kampe, der finder sted mellem sandhed og vildfarelse, og fejlen i Grækenlands religion er helvedes port, og religionen i det frafaldne laodikeiske adventisme er også en port. Den laodikeiske adventistiske port repræsenterer det sted, hvor Habakkuks strid opfyldes.

På den dag skal Hærskarers Herre være en herlighedskrone og en skønhedsturban for resten af sit folk, og en doms ånd for den, der sidder til doms, og styrke for dem, som driver striden tilbage til porten. Men også de farer vild ved vin, og ved stærk drik kommer de på afveje; præsten og profeten farer vild ved stærk drik, de er opslugt af vinen, de kommer på afveje ved stærk drik; de farer vild i synet, de vakler i dommen. For alle borde er fulde af opkast og urenhed, så der ikke findes et rent sted. Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han få til at forstå læren? Dem, der er vænnet fra mælken, dem, der er taget fra moderbrystet. For bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt, der lidt. Ja, med stammende læber og med et andet tungemål skal han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen. Men de ville ikke høre. Derfor blev Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt, der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og sønderbrydes og fanges i en snare og blive taget. Derfor, hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Esajas 28:5-14

Nøglerne til riget er Skriftens ord, som gives til Guds folk i de sidste dage af Ordet.

„Der er sandheder i Ordet, som ligesom årer af kostbar malm er skjult under overfladen. Den skjulte skat opdages, når der søges efter den, som en minearbejder søger efter guld og sølv.

Beviset for sandheden i Guds ord findes i selve Ordet. Skriften er nøglen, der åbner Skriften. Den dybe betydning af sandhederne i Guds ord åbenbares for vort sind ved Hans Ånd."

"Bibelen er den store lærebog for eleverne i vore skoler. Den lærer hele Guds vilje angående Adams sønner og døtre. Den er livets regel og lærer os den karakter, som vi må danne for det kommende liv. Vi behøver ikke traditionens dunkle lys for at gøre Skrifterne forståelige. Lige så vel kunne vi antage, at middagssolen behøver jordens flakkende fakkellys for at forøge sin herlighed. Præstens og forkynnderens udsagn er ikke nødvendige for at frelse mennesker fra vildfarelse. De, som rådfører sig med det guddommelige Orakel, vil have lys. I Bibelen gøres enhver pligt klar. Enhver given lære er forståelig. Enhver lære åbenbarer for os Faderen og Sønnen. Ordet er mægtigt til at gøre alle vise til frelse. I Ordet åbenbares frelsens videnskab klart. Ransag Skrifterne, for de er Guds røst, som taler til sjælen." Testimonies, bind 8, 157.

De nøgler, som Kristus gav til den sidste dages kirke, har den samme myndighed, som de havde, da de blev givet til Peter.

„Peter havde givet udtryk for den sandhed, som er grundlaget for kirkens tro, og Jesus ærede ham nu som repræsentant for hele de troendes legeme. Han sagde: ‘Jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlen; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlen.’“

"‘Himmerigets nøgler’ er Kristi ord. Alle Den Hellige Skriffs ord er hans, og de er her indbefattet. Disse ord har magt til at åbne og til at lukke himlen. De erklærer de betingelser, hvorpå mennesker modtages eller forkastes. Således er arbejdet for dem, der prædiker Guds ord, en duft af liv til liv eller af død til død. Deres er en mission, tyngt af evige følger." Slægtenes Håb, 413.

Den kraft, der åbenbares gennem Hans ord, når den lægges i menneskers hænder, er baseret på de principper, der er identificeret i Hans ord. Det enkleste, måske, og måske det mest dybtgående er, at sandheden stadfæstes ved to vidners vidnesbyrd.

„Et andet alvorligt onde, som var opstået i menigheden, var, at brødre gik rettens vej mod hinanden. Der var truffet rigelig foranstaltning til bilæggelse af vanskeligheder blandt de troende. Kristus selv havde givet tydelig undervisning om, hvordan sådanne forhold skulle ordnes. ‘Men hvis din broder forsynder sig imod dig,’ havde Frelseren rådet, ‘så gå hen og påtal hans fejl under fire øjne. Hører han dig, har du vundet din broder. Men hører han dig ikke, så tag endnu én eller to med, for at enhver sag må blive fastslået på to eller tre vidners udsagn. Men vil han ikke høre dem, så sig det til menigheden; og vil han heller ikke høre menigheden, så skal han være for dig som en hedning og en tolder. Sandelig siger jeg eder: Alt, hvad I binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt, hvad I løser på jorden, skal være løst i himmelen.’ Matthæus 18,15–18.” Apostlenes Gerninger, 304.

Der er mindst tre geografiske vidner om den periode, hvor de hundrede og fireogfyre tusinde besegles ved Midnatsråbet. Når vi erindrer det forhold, at det ved råbet ved midnat er for sent at skaffe sig olien, finder vi i det geografiske vidnesbyrd fra lejr mødet i Exeter en illustration af det punkt, hvor Guds folk i de sidste dage bliver beseglet, og vi finder denne sandhed fremstillet ved

geografien i Cæsarea Filippi og også ved vidnesbyrdet om slaget ved Panium i vers tretten til femten i Daniels bog, kapitel elleve. Måske er det en smule ved siden af at betegne disse tre vidner som geografiske, men jeg anvender den betegnelse, fordi geografien bestemt udgør en del af rammen i Exeter og Cæsarea Filippi. Jesus placerer Peter inden for den profetiske geografi, som de hundrede og fireogfyrre tusinde befinder sig i i de sidste dage. Dernæst giver Han en befaling.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Fra den tid begyndte Jesus at vise sine disciple, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at irettesætte ham og sagde: Gud fri dig, Herre! Dette må ingenlunde ske dig. Men han vendte sig og sagde til Peter: Vig bag mig, Satan; du er mig til anstød; for du har ikke sind på Guds ting, men på menneskers. Matthæus 16:19–23.

Ordet „Exeter“ er navnet på en by i Devon i England. Dets etymologi kan føres tilbage til oldengelsk, hvor byen var kendt som „Exanceaster“ eller „Execestre“. Navnet menes at være afledt af de oldengelske ord „Exe“ (med henvisning til floden Exe, ved hvilken byen ligger) og „ceaster“ (som betyder „romersk fort“ eller „befæstet by“). Derfor betyder „Exeter“ enten „fortet ved floden Exe“ eller „den befæstede by ved floden Exe“. Den geografi, der er forbundet med Midnatsråbets komme og opfyldelse i milleritternes historie, identificerer et sted, hvor der var vand, som repræsenterer Helligåndens udgydelse, og et punkt, hvor Gud var ved at oprejse en hær til at forkynde budskabet for verden, hvilket Søster White oplyser os om gik frem som en „flodbølge“. En flodbølge er ikke blot flodvand; det er vand, der er overordentligt styrket.

Milleritternes historie var opfyldelsen af lignelsen om de ti jomfruer, og når de hundrede og fireogfyrre tusind bringes til afslutningen af beseglingstiden, vil de gentage de vejmærker, der blev identificeret ved begyndelsen af beseglingstiden, og også historien om lejr mødet i Exeter. En engel vil stige ned med et prøvende budskab, som må spises. Dette budskab vil føre til grundvoldene, og det vil konfrontere de to klasser med „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Det vil omfatte Jesu Kristi åbenbaring, som af Peter fremstilles som en anerkendelse af, at Jesus blev salvet som Kristus, da det guddommelige symbol steg ned i form af en due, hvilket er et forbillede på 11. september 2001. Det vil omfatte forståelsen af, at Jesus er Guds guddommelige Søn, og også at ved, at Jesus tog det faldne menneskeslægtens kød på sit guddommelige væsen, er han også Menneskesønnen.

Disse sandheder vil frembringe to klasser af tilbedere, således som de gjorde efter den 11. september 2001. De to klasser blev repræsenteret ved lejr mødet i Exeter, for ved dette lejr møde blev der rejst et telt af en gruppe fra Watertown, som forkastede Midnatsråbets budskab, sådan som det blev fremført gennem Samuel Snow. De afholdt forfalskede møder, som var så højlydte og følelsesbetonede, at lederne for Snows møder gik til dem og meddelte dem, at de skulle dæmpe sig. Ved lejr mødet kom to klasser til syne, og begge bekendte sig til at være forbundet med vand, men den ene var en forfalskning og repræsenterede de dårlige, som var uden olie. Gruppen i teltet i Exeter var hæren, som var byen, der også var en fæstning, for de typificerede Ezekiels døde, tørre

ben, som ved Midnatsråbets budskab oprejses som en mægtig hær.

I den beretning, hvor disse to klasser bliver åbenbaret, repræsenterede Peter begge klasser. Hans bekendelse, som identificerede Jesus som Kristus og Guds Søn, blev frembragt ved Helligåndens inspiration; thi Kristus sagde tydeligt til ham: »Kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i Himlene.« Da Jesus derpå underrettede disciplene om korset, tog Peter, idet han i det øjeblik manglede Helligåndens indflydelse, Kristus til side »og begyndte at irettesætte ham og sagde: Gud fri dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig. Men han vendte sig om og sagde til Peter: Vig bag mig, Satan; du er mig til anstød; thi du har ikke sans for Guds, men for menneskers tanker.«

Peters følelsesmæssige udbrud stemte overens med den følelsesbetonede tilbedelse, som fandt sted i teltet i Watertown, da Samuel Snow frembar budskabet om Midnatsråbet. På dette niveau repræsenterer Peter dem, som er kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Disse kandidater repræsenterer en klasse, som har olien, hvilket er Helligånden, og det er budskabet, og det er karakteren, og den anden klasse mangler olien. I sammenhængen ved Cæsarea Filippi begyndte Kristus at åbenbare, »at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag.«

Disciplenes skuffelse, da disse begivenheder faktisk blev opfyldt ved korset, er den historie, Søster White benytter til at illustrere skuffelsen den 22. oktober 1844 og hebreernes skuffelse ved overgangen over Det Røde Hav, da Faraos hær trængte ind på dem, og havets vande lå foran dem. Alle disse vidner peger på den snart kommende søndagslov, og åbenbaringen af vers tretten til femten i Daniel elleve giver vidnesbyrd om de begivenheder, der leder frem til denne søndagslov. Derved repræsenterer de også den „del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage“.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Et omhyggeligt studium af forbilleder og modbilleder førte til den iagttagelse, at Kristi korsfæstelse fandt sted netop på den dag i den årlige kreds af ceremonier, som blev givet Israel, da påskelammet blev slagtet. Ville da ikke også renselsen af helligdommen, som var forbilledliggjort i Forsoningsdagen — faldende på den tiende dag i den syvende måned — finde sted netop på den dag i året, der blev fejret i forbilledet? (se *The Great Controversy*, 399). Dette ville ifølge den sande mosaiske tidsregning være den 22. oktober. Tidligt i august 1844, ved et lejrsmøde i Exeter, New Hampshire, blev dette synspunkt fremsat, og det blev antaget som datoen for opfyldelsen af profetien om de 2300 dage. Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25:1–13 fik en særlig betydning — brudgommens tøven, venten og slummer hos dem, der afventede brylluppet, råbet ved midnat, dørens lukning og så videre. Budskabet om, at Kristus kom den 22. oktober, blev kendt som ‘midnatsråbet’. “Midnatsråbet”,’ skrev Ellen White, ‘blev forkyndt af tusinder af troende.’ Hun tilføjede:

„Som en flodbølge skyllede bevægelsen [i den syvende måned] hen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby og ud til afsides egne på landet nåede den, indtil Guds ventende folk var fuldt ud vakt. — *The Great Controversy*, 400.“

„Den hurtighed, hvormed budskabet udbredtes, skildres af forfattere, som L. E. Froom citerer:

„Bates efterlod den beretning, at Exeter-budskabet ‘fløj, som var det på vindens vinger.’ Mænd og kvinder ilede af sted med jernbane og skib, med diligence og til hest, med bundter af bøger og blade, som de uddelte ‘lige så rundhåndet som efterårets blade.’ White sagde: ‘Det arbejde, der lå foran os, var at flyve til hver del af det vidtstrakte felt, lade alarmen lyde og vække de slumrende.’ Og Wellcome tilføjer, at bevægelsen brød frem som de frigivne vandmasser fra en dæmning. Marker med modent korn blev efterladt stående uhøstede, og fuldt udvoksede kartofler blev liggende uoptagne i jorden. Herrens komme var nær. Der var nu ingen tid til sådanne jordiske ting.—The Prophetic Faith of Our Fathers, bd. IV, s. 816.

„Som øjenvidne til og deltager i bevægelsen beskrev Ellen White karakteren af det hastigt accelererende værk:“

„De troende så deres tvivl og forvirring fjernet, og håb og frimodighed oplivede deres hjerter. Værket var frit for de yderligheder, som altid kommer til syne, når der findes menneskelig ophidselse uden Guds ords og Ånds styrende indflydelse. ... Det bar de kendetegn, som mærker Guds værk i enhver tidsalder. Der var kun lidt ekstatisk glæde, men snarere dyb hjertegranskning, syndsbekendelse og forsagelse af verden. En forberedelse til at møde Herren var de anfægtede sjæles byrde. ...“

»Af alle de store religiøse bevægelser siden apostlenes dage har ingen været mere fri for menneskelig ufuldkommenhed og Satans list end den i efteråret 1844. Selv nu, efter mange års forløb [1888], føler alle, som deltog i den bevægelse, og som er blevet stående faste på sandhedens grundvold, stadig den hellige indflydelse fra dette velsignede værk og vidner om, at det var af Gud.—Ibid., 400, 401.«

„På trods af beviserne på et værk, der skyllede hen over landet og drog tusinder ind i fællesskabet omkring det andet advent, og af at omkring to hundrede prædikanter fra forskellige kirker forenede sig om at udbrede budskabet, [Se C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] forkastede de protestantiske kirker som helhed det og brugte alle de midler, der stod til deres rådighed, for at forhindre, at troen på Kristi snare komme bredte sig. Ingen vovede at omtale håbet om Jesu snare komme under en gudstjeneste, men for dem, der ventede på begivenheden, forholdt det sig ganske anderledes.”

„Ellen White beskrev, hvordan det var:“

»Hvert øjeblik syntes mig kostbart og af den allerstørste betydning. Jeg følte, at vi udførte et arbejde for evigheden, og at de sorgløse og uinteresserede var i den største fare. Min tro var uklar, og jeg tilegnede mig Jesu dyrebare løfter«

“Med omhyggelig ransagelse af hjerterne og ydmyg bekendelse nærmede vi os i bøn forventningens tid. Hver morgen følte vi, at det var vor første pligt at sikre os beviset på, at vore liv var rette for Gud. Vi indså, at hvis vi ikke gik fremad i hellighed, ville vi med sikkerhed gå tilbage. Vor interesse for hinanden voksede; vi bad meget med og for hinanden.

“Vi samledes i frugthaverne og lundene for at have fællesskab med Gud og for at opsende vore bønner til Ham, idet vi mere tydeligt fornemmede Hans nærvær, når vi var omgivet af Hans skaberværk. Frelsens glæder var mere nødvendige for os end vor mad og drikke. Hvis

skyer formørkede vort sind, vovede vi ikke at hvile eller sove, før de var fejjet bort ved bevidstheden om vor antagelse hos Herren.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, bind 1, 51, 52.